

Death Note

A tudat, mikor biztosra veszed, hogy te hamarosan meghalsz, egész örjítő tud lenni. Félelemben élsz, mert nem tudod, mikor következik be a pillanat és emiatt elszalasztasz minden földi jót, aztán meg csak egy listát vagy naplót tartasz a gondolataiddal megtelítve. Ez volnék én. Leo Williams. Lassan 17 éve szennyezem aktívan a Földet, és immáron 2 éve diagnosztizáltak nálam szív rákot. Eleinte csak köhögtem avagy csak lázas voltam, de ezt mindig letudtam megfázásként, egészen addig, amíg ezek el nem fajultak – sűrűn előtörő légszomj, gyakori mellkasi fájdalmak, folyamatos fáradtság. Ekkor a házi orvosom azonnal kivizsgálásra küldött.

Ez az Én titkom. Senki más nem tud erről Rajtam és az Orvosomon kívül, aki tehetetlenül áll az eset előtt. Nem folytatok vagy folytattam egészségtelen életmódot, továbbá a testtömegindexem is a helyén van. Pöpec minden. Ahelyett, hogy vállaltam volna a Khemoterápiát és ezzel megosztani másokkal is a titkomat, inkább beletörődtem a halálba. De megőrjít, hogy nem tudom, mikor. Éppen ezért félttem olyan dolgokba kezdeni, amiknek az elvesztésétől tartanék. Egészen idáig. Megelégteltem a dolgokat, hogy folyamatos otthon tespedésben, burookban, félelemben éljem az életemet – ami hátra van belőle. Benyúltam az ágyam alá és kihúztam egy fekete cipős dobozt. Levettem a tetejét és az ágyamra öntöttem a tartalmát. Fecnik, teleírt cetlik, papírdarabok, szalvéták, zsebkendők. Minden, amit akartam, feljegyezve akkor, amikor akartam. Ez volt az én listám. Találomra kiragadtam közülük egyet: egy sárga papír zsebkendő, „egy barátnő” felirattal. Gunyoros mosolyra húzódott a szám. Röhej. Ám de legyen. Bevágódtam az internet elé és felregisztráltam egy társskereső oldalra. Nem telt bele fél órába és csajok táborai találtak meg. „Mi a fene.” futott át a gondolat az agyamon. Azért ilyen jó pasi csak nem lehetek.

Félredobtam a gondolataimat. Átnéztem a lányokat és olyanokkal kezdtem beszélgetni, akik a városomban laktak. Wilmington nem számolt sok lélekkel, alig 50 ezren lakhatták ezt a várost, még is olyan lányok találtak itt meg, akikkel még nem találkoztam. Sokan érdeklődésemet vesztették, de egynél megállapodtam. A lányt Stella-nak hívták. Megbeszéltük, hogy este hétkor találkozunk a parkban. Eleinte jó ötletnek tűnt, de most utólag belegondolva...a hideg futkosott a hátamon. Tekintve, hogy tél van, nem éppen a legmelegebb évszak. Egye fene, most már így lesz.

Nyolc óra, itt vagyok a parknál és várok. Kis idő múltán egy furcsa, groteszk megjelenésű lány közeledik felém, majd egy mosollyal megpuszil.

-Szia, Stella vagyok. Te lennél Leo?

Válaszul csak bölintottam. Kissé zavarban voltam, nem is igazán mertem beszélni, ami fel is tűnhetett aktuális randipartneremnek.

-Ugyan, ne félj, nem áldozlak fel a Sátánnak.-kacagott fel némi éllel a hangjában. Ahogy ránéztem...de, pont kitelt volna belőle, hogy kivágja a vesémet és feláldoz az Ördögnek. Megráztam a fejem, elhessegetve a gondolatokat és rámosolyogtam a lányra.

-Bocs, ez az első ilyen...helyzetem.

-Mármint...randevúd?

-Ja.

-Oh, a kis szűz Cassanova.

Életvidám lánynak tűnt, nem utolsósorban viccesnek. Kezdtam kevésbé kényelmetlenül éreznem magam a társaságában. No fene, a végén még szociális lény lesz belőlem.

-Na és Leo, mesélj magadról. Vannak „fura” dolgaid?

Lefagytam. Közben elindultunk sétálni a park területén. Meséljek magamról. Fura dolgok. Mintha tudna valamiről, tudná, hogy rejtegetek valamit. Egy homlokráncolással palástoltam az egészemet.

-Mindent elmeséltem. Az egyetlen titkolni valóm az, hogy még csellózni is járok.

Felkacagott és odabújt hozzám. Ne. Csak ezt ne.

-Te aztán vicces fazon vagy.

-Komolyan mondtam.

Érdeklődve felpislogott rám.

-Áh, szóval komolyzenében utazol. Akkor olyanokat hallgatsz, mint például Bach vagy Mozart? Esetleg Beethoven?

A homlokomra csaptam.

-Ugyan, dehogy. Ez csak amolyan hobbi.

-Áh. Akkor miket hallgatsz?

Nagyon nyílt és érdeklődő lány. Hiperaktív. Egy pillanatig nem tudnád lenőni, annyit beszél.

- Pink Floyd, Sex Pistols, Killswitch Engage, Kill With Hate, Green Day, Linkin Park, Asking Alexandria, Skindred...-soroltam fel kapásból néhányat, melyek eszembe jutottak.

- Tehát véletlenül sem komolyzene.

- Nem bizony.

Pillanatnyi csend támadt, de hálát adtam az égnek, hogy bekövetkezett. Hirtelen, egyszerre ez kicsit sok volt, legalábbis nekem sok. Amikor a szoborhoz értünk, akkor sem szólalt meg. Most nekem kellett nyitnom.

- És... te miket szeretsz csinálni?

Ahogy rápillantottam, láttam a szemében a csillogást, egyfajta örömet, hogy végre megszólalok én is és nem kell mindent harapófogóval kihúznia belőlem.

- Hát...gyerekeket áldozok fel a Sátán tiszteletére...-kezdett bele, de biztosan kigúvadt szemekkel nézhettem, mert elkacagta magát.

- El ne hidd.-mosolyodott el.

- Szóval szeretek amolyan...profilozást készíteni emberekről, tudod, mint például a Bones sorozatban. Vagy a Death Note. De...nagyon szívesen készítek portré rajzokat is.

Kicsit zavarba jöhetett. Végig haloványka mosollyal, a földet bámulva válaszolt a kérdésemre.

- Hű.-ledöbbsentett a válasza, ilyesmire nem is gondoltam volna.

- Ez...tök király.

- Tényleg így gondolod?

- Persze. Nem minden napi hobbi, az egyszer biztos.

Ismét csend telepedett ránk. Végül hazakísértem. A házunktól persze jóval messzebb lakott, kb a város másik szélén. Halvány fény világított a verandán, hazavárva Stella-t.

- Hát akkor...Szia.-kezdtem a búcsúzást és a mellkasom mellett intettem egy aprót. A lány viszont másként képzelte a dolgokat. Megfogta a kabátomat, odahúzott magához megcsókolt. Határozott volt. Mi az Isten?

- Bejössz?-kérdezte néhány pillanat múlva egy édes mosoly kíséretében. Normál esetben nem tettem volna ilyet. Most mégis. Bementem.

Következő emlékem, hogy a nap sugarai a szemhéjamon keresztül is kiégetik a retinámat. Szitkozódva fordultam meg, amikor beleütköztem valamibe. Vagy valakibe. Lusta voltam kinyitni a szemeimet, így inkább letapogattam a különös dolgot, amibe beleütköztem. Stella. Abban a pillanatban kinyílt a csipám és hitetlenül pislogtam az alvó lányra. Mi a jó eget keresek én itt? Megmozdult a lábam. Ráadásul tök pucéran?! A lány megmozdult, álmosan rám mosolygott.

- Jó reggelt.-köszönt álmoskás hangon.

- Jó reggelt-magam sem tudom, miért, de megpuszítottam. A válasz reakció pedig egy hozzám bújás volt. És tetszett.

Hazaérve nem csináltam semmit. Beálltam a zuhany alá és megnyitottam a meleg vizes csapot. Aztán kinyúltam az ágyamon. Hetekig fordult elő, hogy ott aludtam Stella-nál. Együtt voltunk. Kapcsolatban. A barátnőm. Én pedig a barátja. Mindig meglepett valami különös dologgal, ami végül aranyos volt és szerelmes is. De éreztem, hogy ez az idilli állapot nem tarthat sokáig. Kezdttem egyre rosszabbul érezni magam.

Végül egy nap, mikor átmentem a lányhoz, megálltam a verandán. Nem mentem be.

- Valami...baj van?-a lány bizonytalanul állt előttem, sebezhetően. Hallgattam.

- Ez nem mehet kettőnk között. Sajnálom.-rideg voltam. A legapróbb érzelmet is kiöltem a hangszínemből. Sarkon fordultam és haza indultam. Hallottam, ahogy a lány zokogni kezd, de nem

fordulhattam vissza. Most már nem. Egy gondterhelt sóhaj hagyta el az ajkaimat. Becsuktam a hátam mögött az ajtót, majd nekidőlve lecsúsztam a földre. Rám tört a köhögés és gyengének éreztem magam. Egyedül voltam. Nem csak a házban, de most már minden szemléletben. Feltornáztam magam a földről és elindultam a fürdőbe. Köhögtem. Nem tudtam, mikor fog elmúlni. Le akartam zuhanyozni. Lemosni magamról a mocskot, hátha az elúzi a köhögést, a gyengeséget és minden egyebet, ami rám tör. Beléptem a vízfűgöny alá. Keserves mosolyra húzódott a szám. Egyetlen utolsó gondolat futott végig az agyamon. „A francba, hétvégén hangversenyre akartam menni.”